

Kutyákról.. 3.

Epres Virág Hajnalka (SZÍN-VONAL Alapfokú Művészeti Iskola)

Lektorált változat

Lektor: Kutasi Horváth Katalin

A pályázatra 71 írás érkezett be.

A zsűri döntése alapján

I. helyezett lett:

Tara Scott: Csoki

II. helyezett lett:

Bodó Csiba Gizella: Zeni

Petres Katalin: Szutyi, a puli

III. helyezett lett:

Tátos Gyöngyi: Romantikus Találkozás

Márffyné Horváth Henrietta: Kutyaszorítóban

című írása.

Korcsportos KÜLÖNDÍJ-as:

Kazal Zsófia: Kutyaiskola.

Gratulálunk!

A Zala Megyei Állatvédelmi Járőrszolgálat részére 69 e. Ft utalva!

Kamarás Klára: Brumi kutya utolsó levele

Jobbról fehér rózsza,
balról som virágzik,
árnya alatt sírom
talán nem is látszik...

Jó kutyátok voltam.
Halk volt ugatásom,
csak nyugodt őrzéshez
nem volt maradásom.

Víg mezőkre vágytam,
sokszor meg is szöktem,
pedig a gazdámat
igazán szerettem.

Késő vén koromig
szolgáltam eleget.
Kutyamennyországba
tudom, beléphetek.

Most, hogy lefeküdtem
hús bokrok tövébe...
utolsó levelem
maradjon emlékébe.

Testemet ölelje
sombokor gyökere,
legyen virága is
emlékemmél tele.

Takács Mária (Ariamta): Kutyáim, Harold és Bringa

Van két kutyám, Harold és a kicsi Bringa,
Jót játszanak ők mindig kint az udvarba'.
Harold az én Igazi, saját kutyám,
10 hetesen került még anno hozzám.
Bringa kutyus, ő bizony albérlő,
Középső unokám a főbérlő.
Néha sajnálom szegény Haroldot,
Nem fiatal, és pihenni szokott.
Bringa viszont oly', mint az unokám,
Friss, fürge, fiatal és konok ám.
Nem hagyja békén szegény Haroldot,
Nyakába mászik, szólok, megfojtod,
De ő csak mászik, mintha süket lenne,
Harapja fülét, mintha kaját enne.

Harold rámordul, majd feláll komótosan.
Na, jól van, akkor játszunk, bár így álmosan
Nem biztos, hogy sikerülni fog nekem,
De gyere, babér még nekem is terem.
Megmasszírozza a kicsi nyakát, fülét,
Sivítva menekül szegény pára arrébb.
De nem tart sokáig ez a menekülés,
Máris támad ökelme, nincs lepihenés.
Szegény Harold németjuhász büszkesége
Elillan rögtön a konok szürkeségbe.
Rámászik hátulról kicsiny kis Bringára,
Én dominálok, békén hagysz valahára?
Így telnek napjaink a két kutyussal,
Tele örömmel, néha konfliktussal,
De higgyétek el, nélkülük az élet más lenne,
Talán unalmas... igen, de úgy nem is kellene.

**Takács Mária (Ariamta): Megtörtént esetek 7.
A német juhászkutya halála...**

Szörnyű éjszaka volt aznap, kedden,
Alig múlt éjfél, s a síri csendben
Kutyaugatás verte fel a házat,
Mintha mondaná: - Gazdáim, vigyázat!
Baj van, rettenetes nagy baj történt,
S nem tudom megállítani az örvényt,
Jön és pusztít, öl, izzik és éget,
Ébredjetek, érzem, itt a végzet!

A házaspár ijedten ugrott ki az ágyból,
Mért kellett felriadni az álomvilágból,
Miért e riadalom, e fejvesztettség,
Honnan jöhet ez a rémítő fülleddtség?

Mi történt a drága jó kis kutyusunkkal,
A leghűségesebb, igaz barátunkkal,
Nem szokott soha ilyen nagy lármát csapni,
Hacsak nem akar finom falatot kapni.

De nem, ez nem lehet igaz, ez rettenet,
Maró füsttel telt meg a felső emelet,
Ég az alsó szint, tombol a féktelen tűz,
Mindent ellep a füst és az irdatlan bűz.
Gyorsan, a tűzoltókat rögtön hívni kell,
A szekrény a földszintről tűzcsóvát lövell,
Menekülni, menekülni innen, gyorsan,
Nem elveszni a tűzben reményhagyottan.

Gyorsan a padlásra, szólt az utasítás,
A tetőt megbontani, nincs más megoldás.
Létrát a falhoz támasztva menekültek,
De a parancsnak kissé ellenszegültek.
Mondd, hol van a kutyánk? Visszamegyünk érte,
Nélküle az életünk semmit sem érne.
Ha ő nem jelez nekünk, mi már nem élünk,
Ki kell menteni őt, hozzá visszatérünk.

Az egyik tűzoltó eztán visszamászott,
Keresni a kutyust, hol a tűz burjánzott,
A padláson át lerohant a lakásba,
De sejtette, s nem kezdett önáltatásba,
Megtalálta a hős német juhászkutyát,
Ki élete árán mentette meg gazdáját.

*Napjainkban történt Németországban, Freisen városában
2015. április 19.*

***

**Állandóan frissülő irodalmi pályázatok a
http://poeta.hu/ingyen_oldal**

Vaskó Ági: A hűség ára

Autó fékez. Gazdája végleg
terhétől megszabadul.
Rálép a gázra, nem néz már hátra,
Számára tiszta a múlt.

Megriadt állat félelme árad,
futna a kocsi után.
Harcát az úttal nem bírja szusszal,
bár eddig nem volt puhány.
Mebénult lába - suhan gazdája -
elérni nem tudja már.
Útszéli árok. Fáradtan rárogy.
Feladta, nincsen tovább.
Agyának érce még fel se mérte,
számára nincs visszaút.
Kidobott szemét, már semmit nem ér
hűség, a tízéves múlt.
Felsejlő emlék beszövi lelkét,
szívére ránehezül.
Utolsó szuszban, a fényes útban,
halálnak hídján feszül.

Hű szeme fénye az utat nézve
réved a semmibe már.
Szép kutya lelke, égbe öelve,
boldogan ring az imán.

***

Hány ilyen képet vetít az élet?
Mi nézzük, bár nem tapsolunk.
Becsukott szemmel megy el az ember.
Ez a mi jelen korunk!

Tara Scott: Csoki

Hegedűs Lindának, a Rákóczifalvi
Gazdikeresők alapítójának
ajánlva

Gábor - kilépve a bejárati ajtón - fázósan húzta össze magán kabátját. Párás, hideg volt a reggel, szokatlan a hosszú, langyos ősz után. Gyorsan beült az autójába, s beindította a motort. Az utcából nehezen tudott ráfordulni a közeli városba vezető főútra, javában tartott a „reggeli csúcs”. Az aprócska helységet elhagyva lassan haladt a sor a közelben lévő nagyobb város felé, ahová dolgozni igyekezett. Az ablakon kinézve, a másik oldalon meglátta az úttól kicsit távolabb fekvő, barna kutyát. Hirtelen nem is tudta, mikor is látta meg először. Talán három-négy napja lehet. Az autóban már érezhető volt a fűtés kellemes melege, a kutya azonban ott kint a hideg földön fázósan gömbölyödött össze.

Délután, munkából hazafelé igyekezve megállt egy állateledelbolt előtt. A kutyáknak való szárazeledelt a kis zacskóban maga mellé tette, az első ülésre. Most sem haladt a sor jobban, mint reggel, s ő alig várta, hogy odaérjen már a kis barna kutya helyéhez. Egy pillanatra felmerült benne, hogy esetleg odébbállhatott, vagy ami még rosszabb, elüthették reggel óta. Ez a gondolat rossz érzést keltett benne, így gyorsan elhessegette. Ugyanakkor türelmetlenül nézegetett előre, hátha megpillantja. S még pár métert gurulva meglátta. Ott ült a kutyus, nézegette az autókat. „Hát persze!” - döbönt rá az igazságra. „Itt tették ki, és azért nem indult el semerre, mert várja a gazdáját!”

Indexelt és lehúzódozott a padkára. Megnyomta az elektromos ablakemelő gombját, mire a túloldali ablak nesztelenül lesiklott, beengedve a párás hideget. Gábor halkán füttyentett, mire a kutya hirtelen felé fordult, s megemelte bal fülét. „Milyen jópofa!” - mosolyodott el a férfi, és az ablakot felhúzva megfogta a zacskót a száraztáppal, s kiszállt a kocsiból. Megkerülte az autót, és elindult a kis barna szőrmók felé. Ő előbb csak felállt, de ahogy Gábor közelebb ért, megiramodott az ellenkező irányba, és csak olyan jó tíz méter után állt meg és nézett vissza. Sem a füttyülés, sem a térdcsapkodás nem készítette jobb belátás-

ra, eszébe sem volt közelebb jönni. Végül a finom táp a földre került egy kis kupacban, s az autó eltűnt az első házak takarásában. A kutya lassan visszaért megszokott helyére, s előbb körbeszaglászta, majd lassan megette a neki hagyott ajándékot.

A másnap délután hasonlóan zajlott, csak az étel már egy kis műanyag edényben maradt ott, és egy másikban víz is került mellé. A táv is csökkent, már nem tíz, csak olyan öt méter jelentette a biztos távolságot. A harmadik délután már alig volt több, mint a karnyújtás. A férfi úgy látta, mintha a kutya szemében a félelmet felváltotta volna valami bizalomféle. De ez még törékeny volt.

A negyedik délután megsimogatta a kis buksit, de a lába alatt egy kavics reccsent, mire a kutya ijedten elszaladt. Mérgesen rúgta arrébb a kis kődarabot. Mikor a kis állat látta, hogy nincs veszélyben, lassan visszaóvakodott. De csak annyira jött közelebb, hogy az ujjja hegyével elérve újra megsimogathatta a feje búbját. Ezen az éjszakán nagyon hideg volt. Váratlanul fagyott, még a meteorológia sem jelezte előre.

Reggel a kutya megint összegömbölyödve feküdt a helyén. Gábor megállt volna, de igyekeznie kellett, külföldről várt tárgyalópartnereket. Délután hazafelé is csak nulla fokot mutatott az autó külső hőmérője. Mikor megállt a szőrgombóc helye mellett, az autó kombi részében egy vadonatúj kutyaház piros teteje virított messzire. A kutya nem mozdult még akkor sem, amikor már hallania kellett a lépteket. A férfi szíve összeszorult. Mikor mellette állt, a kutya felemelte a fejét és ránézett. Az ő mellkasából megkönnyebbült sóhaj szakadt fel. Felnyalábolta a kis testet, és betette a hátsó ülésre. Rátakarta meleg dzsekijét. „Ki lehet mosni” - gondolta és igyekezett haza.

Juckó, a felesége, mikor meglátta az autóban a kutyaházat, kiment elé. Nem gondolta, hogy már lakója is van a házikónak, így meglepődött, mikor párja a dzsekivel megállt előtte, amiből egy barna kis orr látszott csak ki.

- Tudsz hozni valami meleg, puha anyagot neki a házba? Addig kiveszem a kocsiból - nyújtotta oda a kis csomagot feleségének. Ő széthajtotta a gallért, s egy riadt, de meleg barna szempár pislogott rá.

- Honnan hoztad? - nézett fel csodálkozva.

- Az út mellett várt, már napok óta. Biztos kocsiból tették ki.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

- Be akarod tenni, a kutyaházba? - nézett vissza hitetlenkedve.
- Persze. Hát neki vettem - s kiemelte a csinos kis fából készült házat.
- Nagyon hideg van. Nem hagyhatjuk kint. Akármilyen meleg ruhát teszünk bele, fázni fog. Beviszem - s már be is lépett az előszobába.

Gábor egy ideig a csukott bejárati ajtót nézte, majd letette a kutyaházat abba a szélvédett sarokba, ahová szánta. Mikor belépett a házba, a fürdőszoba felől vízcsobogást hallott.

- Ugye, milyen jólesik a jó meleg a kis lábaidnak? - hallotta felesége hangját az ajtón át.

Épp átöltözött kényelmes otthoni ruhába, mikor nyílt az ajtó, s fürdőlepedőbe burkolva, a kutyával ölében megjelent Juckó.

- Még jó, hogy csak babáknak való szappant használok - nevetett.

Jó alaposan végigdörzsölte a már átmelegedett, szőrös kis testet, majd letette.

- Ismerkedj meg az új otthonoddal! - mondta, s megsimogatta a hátát. Aztán előkerült egy régi, de jó meleg pléd, két kis tál, víznek és ennivalónak.

Ezalatt a kis jövevény óvatosan megszaglászott mindent, megpróbálta Gábor cipőjét játékba vinni, és lassan-lassan feloldódott.

- Valami nevet kellene adni neki - nézett az asszonyra.

- Csoki. Szerintem az jó lenne. Csoki - ízlelgette.

- Miért éppen csoki? - s szája sarkában huncut mosoly bujkált.

- Mert ránézek, és az jut eszembe - s már Ő is szélesen mosolygott.

Míg vacsoráztak, Csoki befeküdt az asztal alá, s hol az egyik, hol a másik oldalról nyúlt le egy kéz, a legjobb falatokkal.

Aztán amikor eljött a fekvés ideje, a férfi odahívta az előszoba sarkában összehajtogatva letett jó vastag pléd mellé, megveregette a vállát és azt mondta:

- Nézd csak, Csoki! Itt a helyed!

És ő engedelmesen leheveredett, s összegömbölyödve becsukta kis szemeit.

Az asszony lefekvés előtt még egyszer megnézte.

- Mit csinál? - kérdezte férje, mikor bebújt mellé az ágyba, s észre sem vette, hogy lehalkította a hangját.

- Teljesen elnyúlva alszik, és ha hiszed, ha nem, közben mosolyog.

Vajdics Anikó: Barátom, Zseni

A legjobb barátom egy kutya.
Nem tud se olvasni, se írni,
s csak ugatva tud beszélni,
mégse higgyétek, hogy buta.

Ha szólok, a fülét hegyezi.
Az ebédért két lábra áll.
Elbújok: tutira megtalál;
mancsát a kezembe teszi.

A csukámat folyton elcseni.
Úgy hordozza, mint a zsákmányt,
s morogva őrzi, mint egy bálványt.
Kész észkombájn. A neve: Zseni.

Borka Éva: A kutyás hölgy (Csehov nyomán)

Életem kutyái

Mottó: „Amíg nem tapasztaltuk, milyen érzés szeretni egy állatot, lelkünk egy része mélyen alszik.” (Anatole France)

I.

Nekem világéletemben (kivéve a közbülső 20-25 évet) mindig volt kutyám. Akkor is csak azért nem volt, mert egyetemi kollégiumban, aztán meg lakótelepen laktam.

Gyerekkoromban pulijaink voltak. Kettőre különösen jól emlékszem. Az egyikük, Pajti, hófehér puli volt. Csodálatosan ragaszkodó, kedves, hűséges jószág. Én még kicsi voltam, Pajti meg már kutyamértékkel mérve koros. Egyszer, mikor anyámék üdülni mentek, engem kicsaptak nagymamáékhoz Bajra (hogyan lehet egy falut így nevezni?). A szomszéd néniére volt bízva Pajti etetése. Mikor anyámék hazaérkeztek, a néni el-

mondta, hogy Pajti nem evett egy falatot sem, a legfinomabb falatokat is visszautasította. Néhány nap múlva elpusztult. A bánat vitte el, hisz nem volt semmi más baja. A hűség, a szeretet jelképe nálunk Pajti.

A másik pulink koromfekete volt, aki a Bizsó nevet viselte. Mostohaapám szerint ez franciául kiskutyát jelent. Máig sem tudom, honnan vette ezt.

Bizsó maga volt az élet! Kölyökként került hozzánk. Egész álló nap volt valami dolga, sürgölődött, ugrándozott, lyukat ásott, csirkét kergetett, tette, amit egy kutyának kell tennie. A baj akkor kezdődött, mikor iskolás lettem. Nem tudtam úgy belopakodni, hogy a kutyus észre ne vegyen. Nyalt, falt, felugrált rám, ez száraz időben nem is lett volna gond. De ha esett! Próbáltam magam elé tartva iskolatáskámat távol tartani magamtól a viharos üdvözlőt, de persze, mindig ő győzött. Anyukám meg megunt az állandó mosást. Akkor még nem volt automata mosógép, talán még mosógép sem. Kiadták a verdiktet: a kutyát meg kell kötni. Ha már láttatok bánatot, értetlenséget kutyaszemben, no akkor tudhatjátok, mit tükrözött Bizsó szeme. Újabb szülői határozat: egy kutyának nem élet, ha meg van kötve. A kutyusnak mennie kell. A baji szőlőbe. Már megint ez a Baj. Minden baj itt kezdődik vagy végződik.

Ezután jöttek azok a bizonyos egyetemi évek, albérletek, kollégium. Pályakezdőként egy esztergomi albérletben laktam két évig, majd férjhez mentem, Pestre költöztem. Albérletből albérletbe költöztünk, jöttek a gyerekek is. Lányom már másodikos volt, mire megkaptuk életünk első lakását. Lakótelepen természetesen. Először örültünk neki, hogy stílusos legyen, mint kutya a farkának, aztán egyre több volt a bosszúság. Rossz szomszédság török átok, mondja a közmondás. Egy tízemeletes házban meg jó sok szomszéd van, mint köztudott. Megindult a spórolás, s Pest környéki házra vadászás minél olcsóbb áron. És persze majdnem olyan nehéz volt megszabadulni a lakótelepi lakástól, mint megszerezni azt. Nem volt könnyű, sok ősz hajszálam a tanú rá, de végül sikerült.

II.

Végre, végre családi ház, pontosabban egy négy lakásból álló sorház egy lakása Pest közelében. Mindenesetre kertnek nevezhető földdarab, s

néhány satnya bokor is. A bejárás is megoldható volt innen munkahelyre, iskolába. Miklós fiam megfellebbezhetetlen (ó, te csodás magyar nyelv, nem is kerestem ezt az „epedés” /Karinthy Ferenc/ szót), szóval fiam I. előző jelzős kijelentése: „Nekem kutya kell. Nekem kell egy kutya.” (Kutya kell nekem. Kell nekem egy kutya. Egy kutya kell nekem. Nekem, kutya, legalább egy kell.) Nincs mese, az ellenérvek (mi apával dolgozunk, ti iskolában vagytok, mi lesz vele egyedül? stb.) hatástalanok.

És lőn. Egy hirdetésre mentünk, mely szerint ónémet (hím) kutyakölyök eladó. Aranyos volt, kedves, mint a fiatal farkaskutyák általában, macihoz hasonlított. (Erről eszembe jutott egy, a tv-híradóban bemutatott eset: egy piacon lengyelektől vett valaki egy kutyát. Illetve: kutyának látszó állatot. Nőtt, nődögélt a jövevény, nézték-nézegették, valami hibádzik itt! S láss csodát, kutyának vették, medve lett belőle!) Szóval, nagyon kell vigyázni. Mi megnéztük kutyánk felmenőit, tesóit, kutya volt mind. Ebben nem volt hiba.

De a többi! Az első néhány napra férjem leköltözött aludni az alagsorba, hogy ne legyen egyedül ebünk az új helyen. Ő ezt nem hálálta meg, mert egész éjjel nyüszített, felmászott a gazdira, harapta, nyúzta. Nappal minket nyúzott. Én már csak lábujjhegyen osonva mentem ki napozni a teraszra, de kis idő után mindig felfedezett, és barátsága jeléül jókat harapott a fenekembe.

A gyerekek sem jártak vele jobban. Így történt, hogy fiam a földre vetette magát a nappaliban: „Én nem ilyen kutyát akartam!” Pedig gyönyörű állat volt, villogó szeme volt, dús bundája. Neve is volt, de mi később is csak úgy emlegettük: „A kutya, akinek a nevét sem akarjuk kimondani.” Sorsa beteljesedett. Szerencsére szomszédunk egy rokonának nagyon tetszett Mackó (most hát kimondtam, ez volt a neve), s elvitte a „szőlőbe”, őrkutyának, ott jó helye lesz. Férjem még egyszer el is ment meglátogatni, hogy jól van-e, de akkor már valahol az Alföldön volt, mert ők sem bírtak vele. Így nem tudunk további sorsáról. Ő volt tehát az első „családi” kutyánk.

III.

Marci a neve az első igazi kutyánknak. Igazi, írom, hisz Mackóval csak 1-2 hétig tudtunk együtt élni. Marci (a rövid szoptatási idő múltával)

egész életében velünk élt, együtt költözködtünk, együtt jártunk megismerni a világot. Ő az etalon nálunk, „a kutya”, a tökéletes. Egy észak-budai kerületben született, egy kollégánk papájának alomjában. Hogy a miénk lehetett, annak köszönhattuk, hogy a mamája egy szerelmes pillanatában kiszökött a házból. A „mama és a nagymama” is fajtiszta németjuhász, őket is megszemléltük. De a két ivadék (mi Marcinak és Bercinek neveztük el őket) pedigréjébe kis hiba csúszott. Lehet, hogy badarságot írtam, nem jól fejeztem ki magam. Tény viszont, hogy a két kis eb papája kuvasz volt. Egyből a szívünkbe zártuk őket, annyi báj, kedvesség volt bennük. Legszívesebben elvittük volna mindkét kutyát, mamájukkal és nagymamájukkal, na meg a legalább nyolc macskával együtt, akik büszkén mászkáltak fel-alá, egyik-másik a hatalmas kutyák hasán szundikált. Megvolt tehát a szemle, de még hátra volt 1-2 hét, még szoptak a kicsik. Hazáig folyt a négyszemélyes vita: Marci vagy Berci?

Nem emlékszem, mi döntött végül Marci javára, de ő lett a kiválasztott. Az első napokban a szokásos szervezés: férjem pincébe le, kényelmes fészek a kutyának, kéznújtásnyira, hogy meg lehessen nyugtatni, ha nyüszítene éjszaka. De Marci végigaludta az éjszakát. Előtte jól bevacsorázott (indulás előtt nem kapott enni, nehogy hányjon a rázkódó kocsiiban), s mi eltelve reménnyel vártuk az eljövendő „kutyás napokat”. Kutyusunk elégedetten végignyaltotta fiam arcát, s ez lett a döntő pillanat. Marci fiam kutyája lett. Azt olvastam ugyanis, hogy a kutya „egygazdás állat.” Kiválasztja a családból az ő egyetlen, „fő gazdáját”, s ez Miklós lett. Ő is megértette ezt, és ezután ő etette, ápolta a kutyát, kéfélt, játszott vele, mindent megtett, amit kell. Beszereztük természetesen a Nagy kutyakönyvet, és több más szakirodalmat. Férjem időnként hazatelefonált, mit csinál Marci. „Alszik” - ez volt a szokásos válasz, mert a kis gombóc állandóan szundikált, hol valakinek az ölében, hol a kutyától alatt. Nyáron ez volt a kedvenc helye, ott hűsölt elégedetten.

Milyen is volt Marci?

Külsőre nagyon tekintélyes, nagy testű őseinek köszönhetően. Legjobban egy fekete kuvaszra hasonlított, ha létezik ilyen. Füle sokáig nem tudta eldönteni, felfelé álljon-e, vagy lefelé lifegjen. Ezért sokáig az

egyik ilyen, a másik olyan volt, végül a fej mellé simuló változatnál kötött ki. Imádott vágatni, úszni, „lénylabdázni”. Ez utóbbi azt jelentette, hogy a gyerekek feldobták a réten egy marék pitypangot, s ebünk hatalmasakat ugorva próbálta elkapni az összes pihét. A kölykök mindenfajta szórakozásra rávették: lécet raktak fel, s megtanították magukat ugrani, beöltöztették matrózruhába, s „kezüket” egymás vállára téve ballagtak. Matracot tettek a szőnyegre, s középre fektették Marcit, s csiklandozták, míg az meg nem unta. Egy dolgot nem szeretett: a zongorát. Ha valamelyikünk zongorázott, nemtetszése jeleként hatalmasat csapott a billentyűkre, s szűkölni kezdett, abba kellett hagyni a játékot. (A néhány törött billentyű rendszeren csökkentette a hangszer értékét, mikor később eladtuk.)

Jellem volt. Csak tőlünk fogadott el élelmet. Volt, hogy kertünkben egy egész szál virslire bukkantam. Valaki bedobta, ki tudja, milyen szándékkal. Marci nem nyúlt hozzá. Ez megnyugtató volt számunkra.

Bátor volt. A legtöbb kutyával ellentétben nem félt a vihartól, mennydörgéstől sem, nyugodtan ácsorgott a teraszon ilyenkor is, és szemlélődött. Egy dologtól félt csak nagyon: az ismeretlen eredetű zajtól. Előfordult, hogy férjem jó nagy halat fogott, de este lévén csak belerakta a kútgyűrűbe, oxigént áramoltatott bele, s befedte. Lefeküdtünk. A hal jó erőben volt, nagyokat ugrált, csapkodott. Férjemmel arra ébredtünk, hogy Marci kutyánk rettegve mászik be kettőnk közé az ágyba. (Szabad bejárása volt a házba.) Dőltünk a nevetéstől.

Talán mondhatom, hogy szép élete volt, hisz szerettük, sokat játszottunk vele. 14 éves kora után sajnos rohamosan romlott az egészsége. Inkontinenciája lett, fájtak az ízületei, férjem ölben vitte le napjában többször a lépcsőn, hogy dolgát intézze. Már nem volt mit tenni, lát szott, hogy kínlódik. Végül rászántuk magunkat, s elaltattuk. Én elbújtam a házban, férjem volt mellette, nyugtatgatta, míg megkapta az injekciót. A ház mögött, a diófa alatt van a sírja.

IV.

És a kedves olvasók legnagyobb örömére eljutottam írásom befejező részéhez (befejező ugyan, de ez a leghosszabb).

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

Az írás közreadója A kutyás hölgy, e Csehov ihlette alak. A gyerekek kirepültek, de mi folytattuk a kutyák segítette „önnevelődésünket.” No, hogy is van ez?

Marci halála után azt mondtam: „Én többé nem akarok kutyát. Én ezt még egyszer nem csinálom végig. Én ezt nem akarom még egyszer átélni.” Férjem „vigasztalón” felelte, mi azt már nem érjük meg. Na, kösz. Így mikor megtudtuk, hogy horgász barátunk szomszédja a kiskutyáin akar túladni, felvonultunk a (helyi) Dózsa György utcán, mert a kutyacsalád épp kinn tartózkodott. Hát mit mondjak? Egyből beleszerettünk a kölykökbe. Ravasz módon a kölyökkutyák mind tüneményesek, ennivalóak. Kis, meleg, pihe-puha pocok. Melyiket válasszuk? Vittük mind a kettőt. Az egyik kutyát Fülesnek neveztük el (ez kétségtelenül igaz volt, nomen est omen), a másik, a kisebbik elmés módon Picur lett. Bár alomtestvérek, emberül ikrek voltak, azon kívül, hogy mindkettőnek négy lába volt, semmi közös nem volt bennük. Más csontozat, más színek, mostanra meg már jó tíz kiló különbség is van köztük.

Csendes pihegő

Tehát ők az ÉN kutyáim.

A gyerekek, ahogy mondani szokták, „kirepültek”. Én lettem a fő gazda, mert én etetem őket, szedem össze a kutyagumit, labdázom velük, és intézem a személyük körüli teendőket, úgymint: a szőrzet tisztán tartása és csinosítása, valamint átnézése kullancs ügyben, a fültő vakargatása, illemre tanítás; úgymint nem nyaljuk végig a kis unoka arcát, csak azért, mert „kéznél van” a fejük, nem eszünk bele a tesó vacsorájába és sok más egyéb, mert a főgazda-állás nagy felelősséggel jár. Bűbajosak (hú, ezt a szót már nemigen használják, de tényleg olyanok voltak, na). Csetlettek-botlottak a fekvő tuják közt a kertben, játékosan (és kevésbé játékosan) verekedtek, kis bumfordi jószágok voltak. Egyéves koruk után jöttek a bajok. Kutyáink ivarérettek lettek, s egy reggel a magas kerítés ellenére eltűntek. Bejártuk a szomszédos utcákat nevüket ordibálva. Hiába. Picur másnap reggel megjelent a kapu előtt, meglehetősen lestrapált állapotban. És ez lett a szerencséje. Füleseknek semmi nyoma. Teleplakátoztuk a várost, hogy „Elveszett kutyánk, Fülesek. Különös ismertetőjegyei...” Eredmény: nulla. Már-már lemondtunk róla, hogy viszontlátjuk, mikor a harmadik napon nagy vidorán megjelent a kerítésnél: „Ez jó mulatság, férfimunka volt”, ragyogott a szeme. De nem sokáig. Megszületett a döntés, s Fülesek „kés alá” került. Picur megsúgta, így most ő az egyetlen „fiú kutya” a családban. Virgoncságát, széles jókedvét nem veszítette el, most is ő a „Móka Miki”, míg a kis precíz, alapos Picur többnyire búval bélelt (talán ő jobban érzi a veszteséget, ami minden tavasszal éri?).

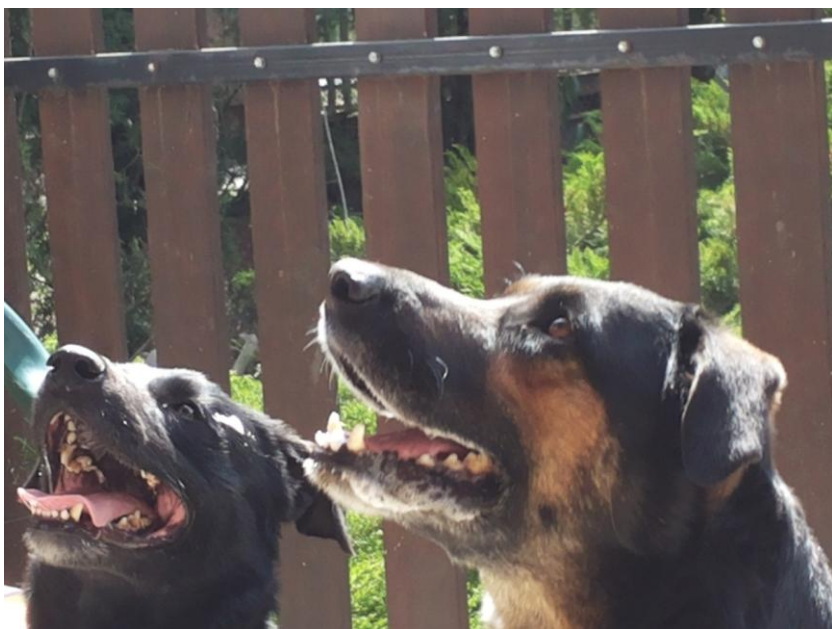
Most februárban lesznek hét évesek (akárcsak Peti unokám). Megvidámítják napjaimat. Régebben sokat sétáltunk, imádtak úszni a Dunában, a folyóból is visszahozták a labdát. Mostanában hol a derék fáj, hol a vádli, úgyhogy marad a kert. Szenvedélyesen szeretnek labdázni. Picur műkorcsolyázókat is megszágyenítene különleges, többperdülékes ugrásaival, s nincs olyan labda, amelyet ne kapna el, még akkor is, ha a háta mögé esne is le, megérzi, megszerzi, visszahozza. Aztán jön a már említett picuri precizitás: balról megkerül, s jobb oldalról elem kerülve mindig ugyanoda teszi a labdát. Ha úgy ítéli meg, nem volt pontos, visszazalad és megigazítja a labdát. Fülesek kezdetben nem érdekelte az ap-

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

portírozás s labdázás, de most már egyre ügyesebb, fele-fele arányban szerzik meg a labdát.

Még elmondanék néhány dolgot, ami velük esett meg. A Duna-parton voltunk, s ilyenkor el szoktuk engedni őket szaladgálni. Egyszer csak megjelent egy hatalmas farkaskutya a gazda-hölgyeménnyel. S az idegen eb rátámadt Picurra. A gazdája visongani kezdett: „Kössék meg!”. Mármint mi, a csöpp kis kutyánkat, mert ő a böhöm nagy ebét nem tudja kordában tartani. Picur úgy viselkedett, ahogy a kutyakönyvben is meg van írva, vagyis hanyatt vágódott, s a megadás jeleként felkínálta a hasát. Az idegen farkaskutya úgy látszik, vagy nem olvasta a kutyakönyvet, vagy nagyon rosszul nevelték, mert marcangolni kezdte Picurt. Megállt bennem az ütő. Picur észbe kapott, felpattant, s vad rohanásba kezdett, nyomában a farkassal. Végigrohanták a fél várost, és alkati hátrányai ellenére kutyánk győzött. Lerázta üldözőjét, s visszatért hozzánk a partra. Ez volt Picur második nagy kalandja (az első részleteit jótékony homály fedi).

Nézzük meg jó és rossz tulajdonságukat (de jó, hogy ők nem tehetik ezt meg velem szemben).

Nagyon okosak, remek a szaglásuk, mondjuk ez általános tulajdonsága a kutyáknak, s fantasztikusan jó megfigyelők. Ha utcai ruhában lépek ki a teraszra, tisztos távolságban megállnak, s nem is jönnek utánam. Ha viszont házi ruhában vagyok, majd megbolondulnak örömben, Füles táncra perdül, s próbálja elérni az arcom, hogy jól megnyaljon. Picur elrohan a labdáért. Néha elfelejti, előző nap hová dugta, ilyenkor vadul cikázik a kertben, s mint Alice Csodaországában a nyúl, azt morogja: "Hová tettem, hová is tettem." És követnek, ilyenkor az Éva mama és két apródja jelenetek következnek.

Nem válogatósak, gyakorlatilag mindent megesznek. Füles különösen, ő a fejes salátától az uborkáig, a krumpli és sárgarépa héjáig mindent megeszik, s rendszeresen legelészik a fűből is. Szeretik a száraz kenyérhéjat. Persze rendes kutyakaját kapnak, ez csak a nassolás.

Megbízható jelzőkutyák. Ha érkezik valaki, Picur feláll, lenyomja a kilincset, s beszalad jelenteni, hogy jött valaki.

Imádják a gyerekeket. Készítettünk egy kis felvételt, amelyen a másfél éves Kisjanka ölelgeti Fülest, s így becézgeti: „Füles, Te olyan kis nagy vagy!” Füles mindent tűr, sőt hanyatt is fekszik, hogy könnyebben megvakarhassa a kislány.

Hibáik: nem hajlandók tudomásul venni az óraátállítást. Eddig este hatkor ettek, ők most öt órakor odaállnak a teraszajtóba, szemrehányóan be-bepillantgatnak, vacsoraidő, gazdi! Nem is tudják, milyen jó dolguk van, hisz nem minden kutya lesheti egész nap a gazdáját, nálunk meg az egyik fal földig érő ablakok és üvegajtó együttese, így kedvükre nézegethetnek minket.

Ásnak. Folyton ásnak. Szerintem Attila sírját keresik. Férjem emiatt nagyon mérges, mert akkora árkok vannak időnként a kertben, hogy némelyikbe két kutya is beleférne egymás hátán állva. Nem vicc. Én próbálok a vakondokokra fogni, hogy védelmezzem híveimet, de ez még eddig nem jött be. Olyan különleges virágok nem is teremnek nálunk, mint pl. tulipán, gyöngyvirág és társaik, csak a bokor méretű leanderek élnek meg nálunk, rajtuk kívül csak fügefák, tuják, hamis ciprusok.

Kertszépségversenyt nem nyernénk, ez biztos.

Anatole France idézettel kezdtem, saját „gyártmányúval” fejezem be.

Kutya nélkül lehet élni, de minek?

Borka Éva: Kutyáim

Picur és Füles két ugrifüles.

Picur az okos, Füles meg ügyes.

Külsejük feltűnő, szaglásuk kitűnő.

Asszonyuk hű védelmezője e két dicső eb.

Ha kell, vad harci kutyák, máskor meg jó barát,

simogatásra vágyó, selymes, kedves.

Bolondoznak, játszadoznak egész álló nap.

Fél szemük persze mindig a házon van:

Ide be nem lépsz, ha idegen vagy,

s szándékod rossz, gonosz,

mert neked megy a két bátor eb.

Utálják a zörgő dolgokat,

biciklis az utcán ha elhalad, lesz ám

nagy, zajos haddelhadd.

Imádnak engem, imádom őket,

kölcsönös a szeretet, s megbecsülés,

mert megérdemeljük mi, Ők meg Én.

Pruzsinszky Sándor: Kutya

Egy testet láttam felülről, hideg fényben. A hátán feküdt, egy fehér teremben. Két halványzöld kötényes ember hajolt a mellkasa fölé. Gumisíj volt a mellére csatolva, és egyikük valami lapáttal ütéseket mért rá. Akkor én zuhanni kezdtem és utolértem a testet.

Ebből jöttem rá, hogy az én vagyok.

Nem csodálkoztam. Már-már közönyösen szemléltem a mellem felett buzgólkodó két alakot.

KUTYÁKRÓL... 3.

Mint némafilmben, hang nélkül mozgott a szájuk, miközben az egyik tovább püfölte a mellemet. Nem éreztem az ütés súlyát - és ettől, hogy ezt ilyen tárgyilagosan, cseppet sem csodálkozva állapítottam meg, vídamság fogott el.

- Nézd, visszajött - mondta egy női hang, és a két maszkos arc kutatva, izzadságtól fénylő homlokkal meredt rám. Oly feszülten és kíváncsian, hogy szinte nevetnem kellett.

- Lát minket? - kérdezte az orvosnő. Ránéztem. - És ezt, picit feljebb? Ujjaival V betűt formált.

- Csak bólintson, nem kell válaszolni!

- Hogyne - halk, rekedtes hangom idegenül csengett. - Látok és hallok. Fel akartam támaszkodni, de a doktornő rám kiáltott:

- Maradjon veszteg, ne mozogjon!

Most vettem csak észre, hogy a fejemet bepólyálták.

- Ne mozgassa a fejét, hallja?! - kiáltottak egyszerre mindketten, csaknem ijedten. Roppant mulatságos volt, és éreztem, hogy a szám mosolyra húzódik. Akkor nyilallt belém a fájdalom. Mintha tűvel szurkáltak volna belülről, ezernyi hangya harapott a tarkóm s a halántékom közt. Utána, körötte tompa lüktetés: az átsuhanó gondolat nehéz árnyéka.

- Már mosolyog - mondta a doktornő -, ez jó jel.

- Csak gyorsan hat a morfium - replikázott a másik -, dupla dózist nyomtam belé...

- Mi történt? - mély kútból jött a hangom. - Baleset ért?

- Felbukott a kerékpárral. Fejjel lefelé. A betonra. Három napig kómában volt. Egy elefántnak is becsületére vált volna, hogy túléli.

- Hol a biciklim?

- A rendőrség vizsgálja, hogy nem ütötték-e el hátulról.

Hallgattam.

- Nem emlékszik semmire, ugye?

Hallgattam.

- Hogy hívják?

Hallgattam.

- A nevére se emlékszik, ember?

A két orvos egymásra pillantott.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

- Traumás amnézia - szól az egyik.
- Emlékezetvesztés - így a másik.

Az baj: semmiféle igazolvány nem volt nálam. Csak egy fénykép.

A hasamra tették és áttoltak egy másik terembe: a nagy ablaka sivár háztetőkre nézett.

Bámultam a szürke ködöt: egy fekete, magányos madár lebegett benne. Én lennék az a madár, gondoltam, de akkor bejött a kórház pszichológusnője. Kék volt a szeme, hidegkék, mint a delphoi Sybillának. Leült az ágyam szélére és egy papírt dugott az orrom alá. Egy labirintus volt rányomtatva. Tollat nyomott a kezembe és felszólított: próbáld meg egyetlen vonallal kitalálni belőle. Kitaláltam. A Sybilla elismerően dűnnyögött: „Hm.” Felvonta szemöldökét és alaposan megnézett, mint valami ritka állatot.

- Hunyja be a szemét!

Behunytam és a sötétben ott lebegett ugyanaz a magányos madár: immár hófehéren.

- Nyissa ki! Tudja már a nevét?

A fejemet ráztam, egészen odavoltam.

- Nekem már annyi, ugye?

- Korai még kétségbeesni - nyugtatott a nő. - Lehet, hogy csak peripetális. Imádkozhat, hogy így legyen! A logikai képessége mindenestre megmaradt, s ez jó jel. Bármelyik nap visszatérhet az emlékezete - egy üvegcsét vett elő, felszívta a tartalmát egy injekciós tűbe -, vagy nem: erre mondják, hogy kétesélyes... Ne ingassa a fejét, maradjon nyugton! - és már húzta is le a nadrágom. - Tudja, hogy szép a feneked? Görcsoldót és vitamint kap. Nehogy álmában bevérezzen és visszaszálljon, mielőtt felébredne, szépfíú...

Mázsa súlyú szemhéjam lassan lecsukódott, miközben a különös madár, mintha meglőtték volna, zuhanni kezdett és eltűnt a fől szálló ködben.

Könnyű volt az ébredés. Ferdén süttött be a nap a szobába, csak úgy csurgott a fény a fehér falakon. A doktornő, aki egy üvegfal mögül figyelt, azonnal belépett.

- Hogy érzi magát?
- Túrhetően.

- Tudja már, hogy hívják?

Erőltettem az agyamat. De, mint egy összezavart számítógép monitorján, csak szavak törmelékei jelentek meg az emlékezetemben.

- Segítetek. Nézze ezt a fényképet: a zsebében találtuk.

Odaadta. Kissé gyűrött volt a fénykép, egy szőke, hosszú hajú, sötét szemű lányt ábrázolt, érdekes arccal, dús szempillákkal. A hátán karcos betűkkel ez állt: „Jövő szerdán várlak. Veronika”. Alatta egy mobiltelefonszám és a dátum: „2012. okt. 14.”

- A barátnőjét tehát Veronikának hívják. Rémlik már valami?

- Nemigen.

- S az otthona? A szülei? Élnek még, ugye?

Fejemet ráztam.

- Fogalmam sincs.

- Erről a lányról se ugrik be semmi? Nem ismeri meg? Az ott biztos a telefonszáma! Nem akarja most rögtön felhívni?

- Mit mondjak neki? „Fogalmam sincs, ki vagyok én, és ki vagy te?”

De a doktornő már hívta is a számot a mobilján. Hallottam, ahogy többször kicsengett.

- Nem veszi fel - mondta csalódottan.

- Mert talán már nem is létezik... Vagy csak képzelem, magával együtt.

- Amnéziás kényszerképzet - legyintett a Sybilla fölényesen. - Ne féljen, oldódni fog. A legjobb, amit tehet, ha mielőbb találkozik Veronikával. Ha valaki, hát ő segíthet, hogy maga visszanyerje az emlékezetét.

Sajnálkozva nézett rám, s ettől végtelenül szomorú lettem...

- Foglaltunk ágyat magának egy hétre az egyik hajléktalanszállóban. Feladunk egy újsághirdetést is, hogy jelentkezzen, aki ismeri. Egy hét múlva látni akarom, a kincstári zakó addig magán maradhat... És vissza-kapja a biciklijét. Értve vagyok?

Fogalmam se volt, merre keressem Veronikát. Aki valószínűleg a szerelmem volt. Akitől megtudhatnám, ki vagyok, és talán azt is, hol lakom. Mégis: szinte mámorosan kóvályogtam a város benzinszagú párái közt.

A visszanyert létezés mámore még erősebb volt, mint a félelem a korlátlan szabadságtól... Talán jobb lenne örökre így maradni - futott át bennem -, mindennek és semminek. Ott is lenni, ahol vagyok, meg nem is.

Szabadnak lenni, mint a szél! De akkor megkordult a gyomrom, hogy figyelmeztessen.

- Maga a huszadik bronzer ma, akinek nincs személyije - mondta a menhely vezetője, miután levette ujjlenyomatomat. - Tessék, tüzze fel a számát! - kis kartonlapocskát nyomott a kezembe. - De holnap már csak úgy maradhat, ha igazolványt hoz. Legalább arról, miért nincs igazolványa. Mert rendnek muszáj lenni! Még itt is, a pokol küszöbén.

Egy hosszú, durván ácsolt asztalhoz ültetett le - vagy ötvenen kuporogtak mátt körötte -, egy pirosposzsgás, nagyorrú férfi mellé. Az ebédet - köménymagos levest, túrós csuszával - egy nagy, szomorú szemű, hosszú hajú szőke lány hozta ki.

- Tök hideg ez a leves, Veronika - szólt oda neki a nagyorrú. Belém hasított a név: Veronika! Az ujjaimat ropogtattam izgalmamban. De mindjárt nyugtattam is magam: ha ő lenne az a Veronika, aki a szerelmem, csak felismert volna... Kanalaztuk a hideg levest, mi, névtelenek, és farkasszemet néztünk egymás boldogtalanságával. S ekkor megszólalt egy csengő.

- Mindjárt lámpaoltás, kapkodd magad, köcsög! - szólt egy hang, de én meg se mozdultam. Tényleg sötét lett, s én kibotorkáltam az utcára. Egy telefonfülkéből meg egy járókelő mobiljáról hívtam Veronika számát. Egyszer, kétszer, háromszor - hiába. Ugyanaz a tompa kicsengés, mintha a föld alól jönne a hang. Leültem egy padra. Megint - ki tudja, hányadszor? - elővettem a fényképét, s az utcai lámpa sápadt fényénél bámultam meredten, míg csak belé nem fájdult a szemem. De semmi nem jutott eszembe róla. Reménytelennek látszott, hogy megtaláljam ezt a lányt, akitől megtudhatom, ki vagyok.

Ki vagyok én? Úgy hatolt belém a kérdés, mint a tüske. Hogyan is mászhatnék ki a gödörből? Hogyan is térhetnék vissza az életembe, mikor semmit nem tudok magamról? Rés nyílt a valóságon és én kizuhantam belőle. Nincs fogalmam ennek a három napnak a mélységéről, amely örökre nélkülem múlt el.. Mintha lyukas lenne az ég felettem!

Ember nem élhet így! Elhatároztam, hogy reggel megölöm magam: felmászok egy tetőre és...

KUTYÁKRÓL... 3.

Ettől a gondolattól - csak tőlem függ, hogy véget vessek az egésznek! - valami friss erőt éreztem. Elmúlt a bénultságom, mint annak, aki nagy tetre készül.

Felálltam és vaktában elindultam a sötéten derengő homlokzatok, agresszíven lüktető fényreklámok között.

Csak a következő sarkig jutottam.

Ott rövid szőrű, nagy kutya jött szembe velem. Megszagolt, s a lábához dörgölődött, vérekes szemeit aggódón függesztette rám. Úristen! Lehet, hogy én vagyok a gazdája? Valaki, akit legalább egy kutya ismer, már nem üres közepe a világnak - gondoltam.

Lehajoltam és megsimogattam a vizsla gesztenyeszín hátát. Forró, nedves nyelvvel megnyalta az arcomat. Fellángolt bennem az animális öröm. De akkor füttyszó hallatszott, és az eb, füleit búsan leszegve, elosont. Utánaeredtem. Hátha elvezet Veronikához? Az otthonomhoz? Egy kivilágított élelmiszerbolt előtt értem utol. A gazdája - kövér, lenyírt hajú férfi - épp nyakörvet kötött rá.

- Mi a francot akar a kutyámtól?! - üvöltött rám. - Takarodjon innen, hajléktalan stricil!

- Ez a kutya... ez... ez ismer engem... - dadogtam makacsul, és máris a földön voltam az államra mért ütéstől. A drabális alak eltűnt az éjszakában, nyüzszítő barátommal együtt.

Percekig feküdtem ott. Behunyt szemem előtt lassan körözött az az alázuhanó fekete madár. Tudtomra adta, hogy most kerültem ki végleg a létezők sorából...

- Ne fáradjon, semmi bajom - motyogtam oda az engem fölsegítő járókelőnek. - Nem, ne hívjon rendőrt, ez magánügy! - és elszaladtam onnét, elrémülve a gondolatra, hogy igazolnom kéne: ki vagyok.

Egész éjjel csavarogtam a holdfény labirintusában. Hiába kerestem a házat a holdezüstben, amelynek a tetejére felmászhatok. Mint gyanakvó őszállatok, úgy bámultak rám szélvédő-szemükkal a hallgatagon parkoló gépkocsik.

Akaratlanul is a vizslára gondoltam. A vérekes, barna szemére, amelyben - úgy tűnt - a felismerés öröme ragyogott. Ha lehajoltam volna

hozzá, megláttam volna magam benne... Istenem, ez a nedves orrú jószág mindent tud rólam! Ott őriz engem a meleg pillantásában, meg a néma sejtelmeiben, a nagy, lelógó fülei mögött! Éreztem, hogy Veronikát sose találhán meg nélküle... Rajtam már csak egy állat jósága segíthetne - ami, ugyebár, merő képtelenség?

Épp egy utcasarkon álltam, és nem néztem előre. Egy gépkocsi kanyarodott elém és elütött volna, ha hirtelen nem fut át egy kutya az úttesten.

Az én vizslám volt az.

- Megmentette az életem - gondoltam, és csak ekkor, hogy elmúlt a veszély, éreztem a halálfélelmet.

A drabális keretlegény, kezében a nyakörvvel, káromkodva loholt utána.

Megint eltűntek mind a ketten.

Kétségbeesetten eredtem utánuk, bár az éjszaka árnyai már elnyelték őket.

Végigjártam a parkokat és a körütakat: csak hajléktalanokkal s néhány részeg alakkal találkoztam. Kérve-káromkodva mindegyik azt üvöltötte felém, mentsem meg önmagától.

Farkasszemet néztünk egymás boldogtalanságával.

Menekülésre fogtam a dolgot.

Majd a fáradtságtól gyötörve egy ligeti padra dőltem.

Veronika arca maga volt a sápadt telihold: fölémhajolt és azt kérdezte:

- Alszol?

- Hogy aludnék - feleltem -, mikor téged kereslek?

Veronika nem szólt semmit, csak leült mellém. Tenyerébe vette a tenyeremet.

Mint egy madárfészek, meleg, s kicsit érdes volt a tenyere. Különös, átható tekintettel nézett rám, bandzsítva kicsit. Oly halvány volt az arca, mint egy krétarajznak. És furcsa volt, hogy a szép, szívformájú szája nem mozog, miközben hozzám beszél..

- Csak egy hónapig nem találkoztunk - mondtam neki -, s máris hogy megváltoztál!

KUTYÁKRÓL... 3.

Akkor vettem észre, hogy már nem a padon, hanem Veronika szobájában fekszem, ahol minden ismerős: a dívány, a falon függő kép, a ruhásszekrény, Veronika piros sálja.

- Mindenre emlékszem! - kiáltottam fel boldogan és felugrottam.
- Akkor arra is emlékezhetsz, hogy közöttünk mindennek vége.
- Lehetetlen...
- Te magad mondtad.
- Én? Mikor?
- Amikor kitépted a kezemből a mobilomat és a Dunába dobtad.
- A Dunába? Hát ezért nem veszed fel soha?
- Ezért. És most kérlek, menj el!

Veronika hátat fordított és eltűnt a szoba homályos sarkában. Pedig odakint fényes nappal volt, a nap melegen sütött szomorú arcomra.

A melegre ébredtem: ott feküdtem a padon. Mellettem a vizsla. Az arcomat nyalogatta, vigasztalón.

De jó, hogy csak álom volt! - gondoltam. Magamhoz akartam ölelni, amikor valahonnan felharsant az ismerős füttyszó. Az eb összerezzen s elinalt.

Megint utánaeredtem. Hiába. Már az első keresztutcánál eltűnt a szemem elől.

Már magasan állt a nap. Kínzó éhséget éreztem. Leültem egy presszó teraszára, kávé-t rendeltem s egy brió-st, abból a segélypénzből, amit a menhelyen kaptam.

Megittam a kávé-t, s a tekintetem a szemközti ház kapujára tévedt: a kapu felett - egy utazási iroda emblémájaként - egy plakátot láttam, rajta kék hegyek felett egy sas repült.

Hirtelen hunytam be a szemem, hogy újra lássam azt a másikat. A feketét. Amelyik a kiterjesztett szárnyával a köd felett lebegett.

Felpattantam.

- Ott lakik, abban a házban! - kiáltottam. És táncra perdültem és táncolva léptem ki a teraszról. Hallottam a nevetést magam mögött.
- A kapu előtt megálltam, végignéztam az utcán.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

S hirtelen minden házról és üzletről eszembe jutott egy történet: Itt csókolóztam Veronikával, amott inget vettem, emitt péksüteményt... Feltámadt emlékezetem mintha megbolondult volna, zavarosan ontotta a múlt emlékkockáit. Eszembe jutott, hogy halt meg az apám, meg hogy otthon a porkefe alá dugtam egy zálogcédulát, amit eddig hiába kerestem... Lázás agyamban, mint holmi Fúriák, a múltam megtalált darabkái önálló életre kelve, mámoros táncot jártak... Mint valami kirakós játék, kezdett összeállni a fejemben az, ami én vagyok - és mégis! Zavaros volt minden, s akár egy idő után a színek egy lakmuspapíron, halvány és élettelen, mint Veronika arca azon a fényképen.

Mentem felfelé a lépcsőn, szívdobogástól szédültem. Odafent már megálltam minden lépcsőfokon. Végül már csak egy ajtó választott el Veronikától, akitől, úgymond, egészen visszakapom azt, aki voltam...

Miközben a csengőt nyomtam, a fénykép Veronikájának nagy, sötét árku szemére gondoltam.

Remegtem a vágytól, hogy végre megláthassam magam benne.

Soká csengettem, mire Veronika ajtót nyitott.

Szótlanul estünk egymás karjába, még a küszöb előtt. Hosszan eltartott a csókunk és sós volt az íze.

Aztán odabent Veronika felnevetett.

- Most min nevelsz? - kérdeztem hitetlenkedve, boldogan.

- Azon, hogy épp a mai újságban jelent meg a halálhíred.

- Szegény anyám... Mit érezhetett?

- Mit beszélsz? Hisz anyád meghalt tavaly!

- Jaj, persze... De miért nem vetted fel a telefont, oly sokszor hívtalak!

- Nincs már meg - te hajítottad bele a Dunába, te bolond!

- Beledobtam? Én?

- Amikor összevesztünk, hát nem emlékszel?

- Összevesztünk? - és a szoba sötét sarkát néztem, ahol az álombeli Veronika eltűnt.

- Még aznap kibékültünk, erre se emlékszel?

- Mindenre emlékszem, és semmire se igazán...

- Rendbe jössz nemsokára, ne félj. A fő, hogy idetaláltál.

- A kutyám vezetett ide...

- Mit beszélsz? Sosem volt kutyád! Ki nem állhattad a kutyákat!

Odakintről méltatlankodó ugatás hallatszott.

Majd' orra bukva rohantam le a kapuhoz.

A sarkában ott ült a vizsla. Izgága kis farka, ahogy megpillantott, vitustáncot járt.

Hosszú, keskeny szája mintha mosolyt formázott volna.

Letérdeltem mellé és átöleltem karcsú nyakát, amelyen még ott fityegett a nyakörv.

Kerékgyártó László: A kutyám

Szemébe nézek, ott hálás fény ragyog,
De nem azért a csontért, mi foga közt ropog,
Ez mélyebb és ősbibb, őszinte érzelem,
Kapocs, mely áthatol sok-sok évezreden.

Tekintetében ott él a közös múlt dala,
A kardfogú tigris üvöltő szava,
Barlangok tüzének fanyar illata,
Szép nyári éjszakák millió csillaga.

Hűség és barátság kísérte századok sorát
És gének rejtekében öröklött tovább,
Megcsóválja farkát, jelzi, hogy szeret,
Én intek neki, a labdáért mehet.

Tátos Gyöngyi: Romantikus találkozás

A hegyorom csipkéibe kapaszkodik már a nap. Délutáni melege megüli a tájat. Nem elég a megrekedt hőség, még a méreg is hozzáadta a magáét, hogy most kapkodnia kellett a levegőt, és a dühtől elhomályosult szemét véresre dörzsölte. Napok óta ezt a feszültséget kell átélnie. Ez

a gyűttment idegen egyszerűen nem hajlandó tudomásul venni, mint a többi itt lakó, hogy ez az ő portája, és egyáltalán nem szereti, sőt megtiltja, hogy előtte eljáráljanak. Megtépdessék az orgonabokrát, az utcai fákról leszedjék a meggyet, mikor terem. Lerázzák a diót, vagy benyúljanak letépni a rózsát, az érett ribizlifürtöket, bedobáljanak minden szemetet. Hosszú idő telt el azóta, mióta kétszer is az életére akartak törni. A kínjai és védekezése arra a viselkedésre sarkallta, hogy minden előtte járót elriasszon. Végre nyugta volt.

De jó ideje naplemente előtt minden nap megjelenik egy tejeskannás hosszú hajú lány és megáll a kapuja előtt. Nem fél, nem rettent el a mérges figyelmeztetés, semmilyen gonosz kirohanás. Csak áll és mosolyog. Minden alkalommal köszön, és azt kérdezi, miért is olyan mérges. - Mi rosszat tettem, hogy így haragszol rám? Nem félek tőled és nem fogok más utat választani. Kérlek, ne bántsuk egymást - közben nagy kék szemével keresi a mérges tekintetet, és fenséges nyugalommal mosolyog.

Míg dörzsölte a szemeit, a következő gondolatok futottak át az agyán: - Már hogy ne bántana, mikor nem hajlandó elfogadni az akaratom? Igaz, hogy nem felel vissza, de nincsen szükségem erre a mosolyra és a bosszantó kékségre, aminek látásával valami furcsa érzés kerít hatalmába. Kezdek haragudni magamra. Ha kívülről nézem magam, akkor egy tündér és egy vadállat képét látom. Már nincsen kedvemre ez a mindennapi méreg. Nagyon rosszul érzem magam, Ő meg csak mosolyog és halkan próbál meggyőzni az igazáról.

Ahogy telt az idő, egyre csöndesebbé vált. Addig, amíg az elején irtózott a találkozástól, a múlt idővel már készült az órára, amikor ringatózva megjelenik a lány és kezében könnyedén himbálja a még üres kancát. Mintha magában énekelne, és ritmikus lépteit befejezve megáll a kapu előtt. Mindig kedvesen köszönt és csöndesen mosolyogva lesett befelé. Már bentről nem fogadta harag, így ő kintről nem kérte számon a gonoszság miértjét. Aztán egy nap hiába várt. Minden nap igyekezett, hogy az első kertben a szokott helyen legyen, nehogy elmulassza a találkozást. Roppant furcsa, üres érzés vette hatalmába, amit eddig még sohasem érzett. Hiányoztak a kék szemek, a mosoly és az a csöndes,

nyugodt hang, aminek hallatára megfoghatatlan ragaszkodás, melegség kellemes érzetei lepték meg. Minél több nap telt el a látása nélkül, annál búskomorabbá vált. Már nem figyelt napközben, nem lesett senkit az utcán. Semmi nem érdekelte. Nem volt étvágya, nem tudott nyugodtan aludni sem, de kitartóan bízott abban, hogy nem miatta nem jön a lány, és bízott abban, hogy csak megjelenik egy szép naplemente idején. Így is történt, de akkorra már nem a megszokott helyén várta türelmetlenségében és keserű magányában, hanem a kapu előtt, közvetlen a kerítés mellett kukucskált ki, hogy minél messzebb érjen a látása.

Mély sóhaj szakadt fel lelke mélyéről. Belül a szíve remegve kezdett kalapálni, mikor meglátta Őt messziről, ismerősen hullámzó léptekkel közeledni. Örömeiben még nyöszörgést is hallatott a hangja. Legszívesebben üvöltött volna. Mikor a lány meglátta a kerítés mellett álló alak reá szegeződő tekintetét, szemeik összekapaszkodott látásának varázsa húzta közelebb és közelebb.

- Szia! - köszönt majdnem suttogva, mikor egymással szemben álltak.

- Hát itt vártál engem? - még sohasem volt ennyire közel a mosoly, sohasem hallotta ilyen bársonyosnak a hangját, mint most. Az a kannát lerakta a földre, karját előrenyújtotta a másik felé. Csuklójának bőrét kellemes meleg sóhaj érzete vonta körbe, és érezte a csók forró áradását a karjában. A másik bentről, félig lehunyt pilláival először érezte a lány édesen boldogító illatát és reflexei, érzései először tagadták meg azt a kifejlesztett viselkedési formát, amit olyan sokáig űzött. Feladta minden hatalmát és erejét. A lány belefúrta ujjait a fejét körülvevő rőt koronába, amikor a ház ajtaja vészes csikorgással csapódott ki, és egy ijedt női hang rikoltott a kapu felé, szétrombolni ezt a romantikus találkozást.

- Azonnal húzd vissza a kezed, mert az egész csuklód leharapja.

- Á, dehogy, Ő soha. Ne tessék félni, mi már rég ismerjük egymást. Mi a neve?

- Titán. Nem értem, hogy hogyan szelídítetted vissza? Egyáltalán nem örülök neki, mert éppen elég sok időmbe telt, míg vérebet faragtam belőle.

- De miért?

- Azért, mert kiskorában kétszer akarták megmérgezni. Csak az állatorvos tudásán múlt, hogy életben maradt. Így tudtam megvédeni a gonosz emberektől.

Tátos Gyöngyi: Szavak nélkül

Csend volt a szobában. Nagy ritkán papírzizegést lehetett hallani. A kanapén egy tizennégy év körüli lány olvasta az épp aktuális hirdetések. Mary látott egy hirdetést, amiben fajtatiszta németjuhász kiskutyák eladók. Alig várta, amíg két testvére hazaér. Azok ahogy beléptek az ajtón, már kiabált is:

- Lányok, nem akarunk egy kis farkaskutyust?

- Hol van? De, én nagyon szeretnék!

- Én is! Én is!

Hárman összefogva este határozottan közölték a szüleikkel. Nekik kiskutyá kell!

A szülők hallani sem akartak róla. Az első kifogásuk az volt, hogy egy fillért sem fizetnek egy kutyáért. A gyerekek azonnal lemondtak a havi zsebpénzről a kutya javára. A sógornőm tiltakozott, mert a kiskutya sűrűn piszkít be. Az pedig kizárt dolog, hogy a lakásban elszívjelje és még kutyapiszkot is takarítson. Minden nap ki kell vinni, sétáltatni többször is. Ezt sem vállalja egyik szülő sem.

Nos, bármilyen érveléssel is álltak elő a szülők, mind a hárman kész ígéretekkel és esküszóval bizonygatták, felváltva és egyszerre is, hogy mindent megtesznek, amit kell.

A két szülő teljes veszteségre állt, mert ha valami komolyabb dolog volt a családban, egy ideje közösen vitattak meg mindent. Szavazással döntötték el a dolgokat, a többség javára. Ebben az esetben már a szülők tudták, nevelési módszerük most éppenséggel ellenük hat. A három lány egységes lelkesedése láttán megadták magukat. Fölösleges cirkusz lett volna a szavazás.

Nagy izgalom volt, mielőtt a kiskutyát hazavitték. Közösen mentek el vásárolni. Az volt az utolsó próbálkozásuk a szülőknek, hogy az etető-

tálka, sétáltató póráz, szájkosár, nyakörv, játék, kutyaeledel, plusz az állatorvosi költségeket is a három gazdának kell állnia. Bár a három lánynak minden spórolt pénze elfogyott, ezt is vállalták.

Felhívták a hirdetőt, s mivel az közel lakott, még a vásárlás napján hazavitték a kiskutyát. Aranyos kis szőrmók volt. A négy kölyök közül ő volt az első, aki feléjük rohant és gyors farokcsóválgatással kapaszkodott fel az elkerített kennel kerítésére, mintha azt mondták volna a szemei a báméskodóknak:

„Engem vigyetek magatokkal, én nagyon hűséges leszek.”

Az első két-három hónapban minden rendben volt. Versengtek a sétáltatásnál, ki fogja a pórázt. Ki ad neki először inni, enni. Simogatták, dédelgették, az elején a piszkot is feltakarították zokszó nélkül. Tanították, játszottak vele.

Minél ragyogóbban sütött a nap és melegedett az idő, a lányoknak annál több lett az elfoglaltságuk a szabadban, és a tanulást sem lehet elhanyagolni, mert a felsőbb iskolába kellene a pontok stb. Ezekre a dolgokra hivatkoztak, ha a szülők kérdőre vonták őket kutyaügyben. A kutyas, aki Princzes névre hallgatott, egyre nagyobb lett és szomorúbb. Már nem fért el a lányok ölében. Ha megszokásból kapaszkodott, hogy dédelgessék meg egy kicsit, mérges arcok néztek le rá, mert körmeivel karmolt. Sokkal kevesebbet foglalkoztak, játszottak vele, mint az első hónapokban.

Már nem volt az a kis gombóc, akit puha bundája olyan játékkutyusnak mutatott. Majdnem felnőtt, nagy testű kutyává fejlődött. Mikor nagy örömmel lerakta labdáját a lányok lába elé, hogy futhasson a nappalin, ebédlőn át a konyha bejárati ajtajáig, s büszkeséggel vihesse vissza a játékot egy finom jutalomfalatért, legtöbbször visszautasítást kapott. Mindenki szerette, de többször az volt a védekezés, ha nem volt élelem vagy víz a táljában: „Azt hittem, te már adtál neki.”

Lassan mindenki kutyája lett, de inkább a szülőkön múlt az odafigyelés, hogy ne legyen annyira elhanyagolva.

Édesanyám és én elhatároztuk, hogy meglátogatjuk bátyámékat Chicagóban. Hiszen tizenegy éve nem láttuk egymást. Két hosszú fázasztó nap után késő este tizenegy körül ölelhattük meg egymást a repülőté-

ren. Nagy boldogság volt újra találkozni. Míg a repülőtérrel hazaértünk, a testvérem örömmel újságolta, hogy másnap nem mennek dolgozni, mert szabadságot vettek ki, és ünnep is lesz. Úgy gondolták, hogy elég lesz három nap, hogy a farkaskutyájuk megszokjon minket. Félték attól, hogy a bent tartózkodó kutya esetleg nem fogad el valamelyikünket. Édesanyámmal egymásra néztünk és kissé meglepődünk, mert nem is tudtuk, hogy van kutyájuk, ráadásul a lakásban tartják, pedig van kert is. Bennem az öröm is fellobbant, mert mióta tudatos vagyok, azóta álmodoztam arról: „Majd egyszer nekem is lesz farkaskutyám!” A késői időpont miatt a lányok türelmetlenül vártak otthon. Legutoljára öt és hat évesek voltak, amikor találkoztunk. Most meg Helen tizenhét, az ikrek tizenhat évesek.

Mikor megérkeztünk a házukhoz a sötétben, bátyám ment előre kinyitni az ajtót, utána én, a mamám, meg a sógornőm.

Ahogy kitárta a bejárati ajtót és villanyt gyújtott, egy lépcsős előtérbe léptünk, ahol bal kéz felől hat lépcső volt, egy pihenő és hat lépcső, majd egy átlátszó ajtó, ami a lakásba vezetett.

A testvérem udvariasan előretessékelt és felléptem a lépcsőkön. A pihenőre érve hirtelen kivágódott az üvegajtó, amin egy nagy farkaskutya ugrott ki és a levegőben úszva két mancsát előrenyújtotta, a vállaimban megkapaszkodva rám vetette magát. A súlyától hátradőltem és a sarokban lévő italos rekeszekre estem ülő helyzetben. Mikor a kutya úszott a levegőben, a sógornőm elsikoltotta magát. A bátyám hirtelen betapasztotta a száját. Édesanyám meglepődve, mereven, szájátva bámult.

A kutya meleg, nyálas nyelve lenyalta arcomról a kétnapos út porát, és farkát izgatottan csóválva jelezte, hogy ő szeret engem.

Nagy szeretetét és örömét érezve átöleltem, csak annyit mondtam zavaromban:

- Hi, Princzes, I'm Eva. /Szia, Princzes, én Éva vagyok./

Felkászálódtem, miután a kutya megfordult. Megpróbáltam zsebkendőt keresni, hogy letöröljem kutyanyálas arcomat. Az felszaladt a lépcsőn, kérdően nézett vissza rám, nagy faroklegyezéssel, mintha azt mondaná: „Hát nem jössz utánam?”

Senki nem számított erre a fogadtatásra, nem készültünk fel rá. A sógornőm azért sikoltott, mert azt hitte, hogy megtámad. Még sohasem csinált ilyesmit. A bátyám látta a farkát, ahogy csóválja. Az jelezte, hogy barátsággal közelít.

A nagyutazás-beszámoló egész ideje alatt Princzes szorosan mellettem ült. A család látta, hogy fáradtak vagyunk, így hamarosan bekísértek a szobáinkba, és végre két nap után kényelmesen megnyugodva pillanatok alatt elaludtam.

Kora reggel kattant az ajtó kilincse és berontott Princzes. Két lábát felrakta az ágyamra, nagy nyelvével úgy körbenyálazta az arcom, hogy undorodva a szokatlan mosdatás és a korai keltés miatt nem voltam jó kedvemben. Felültem az ágyon és azt kiabáltam:

- Go out! /Menj ki!/
Szegény kutya. Fejét lehajtva, behúzott farokkal oldalgott lassan kifelé. Még az ajtóból laposan pislogva visszanezett és eltűnt a folyosón.

Mikor Bátyám is felkelt és elmeséltem az ébresztést, elnevette magát.

- Elfelejtettem mondani, hogy zárd be az ajtót, mert Helen helyén alszol, és minden reggel így ébreszti a lányom.

Az első közös reggelink olyan örömteli volt! Ott ülhettem testvérbátyám mellett, akit nagyon szerettem, és az élet mindig elszakított minket egymástól. Mindnyájan boldogok voltunk és nagy élménybeszámolókat hallgatták, miközben a kutya az asztal alatt a térdem előtt ült és ölembe fektette a pofáját. Szép tágra nyílt sárga szemeit nem vette le rólam. Míg beszélgettünk és eszegettünk, időközönként egy-egy falatot adtam a szájába, amit óvatosan vett el az ujjaim közül.

- Hol van Princzes? - kérdezte bátyám angolul.

Hát itt ül a lábam előtt - hajoltam le az asztal alá mutatva.

- Mi ez? Hát már el is pártoltál tőlem? Ezt nevezik hűségnek?

- Miért háborogsz? Hiszen ezt akartátok, hogy elfogadjon, nem?

- Igen, azt akartuk, de azt nem, hogy annyira elszerezd, hogy téged fogadjon el a gazdájának.

- Csak nem vagy féltékeny már az első nap?

- Egy kicsit. Mindig itt ül mellettem, ha eszünk. Na, egye fene, megbocsátok neki. Örülök, hogy így elfogadott.

Sárréti Miklós: Fickó őrmester

Az utazó nem talál benne sok kedvelnivalót. A szikes, csapadékhiánytól szenvedő, repedezett talaj - melyet néhol juhbogók, tehénlepények „díszítenek” - nemigen nyeri el az idegenek tetszését. A gémeskutak, a csordák, nyájak, gulyák látványa, a sík, egyenletes terep - ameddig a szem ellát - ad mégis turisztikai értéket e vidéknek. A kopár bihari legelő csak az ittenieket érinti meg.

Nagy Józsi bácsi e táj szülötte és szerelmese. Faluját életében talán csak egyszer hagyta el, amikor a szomszéd tyúkjait ellopták - tanúnak beidéztek a járásbírószágra. A bihari juhász tinédzser kora óta űzi a mesterséget. Apáról fiúra száll ez a családban. Gyerekként ismerkedett meg a juhokkal, birkákkal, bárányokkal, kosokkal, ürökkel és mindenféle válfajával ezen állatoknak. Érzi az állatok minden apró rezdülését, érzékeli a legapróbb eltérést a viselkedésükben, akárcsak egy finom szeizmográf. Az átlagember ezeket nem veszi észre, de aki velük van a nap huszonnégy órájából tizennyolcat, és ezt negyvennégy éve teszi, az már a zsigereiben érzi.

Ezen a reggelen is frissen ébredt. Ilyenkor nyáron, amikor rövidek az éjszakák, ritkán megy haza a faluba. Meg aztán itt nincs utcazaj, járművek hangjai, itt a természet hangjaiban gyönyörködhet. Tücsökciripelés, békabrekegés, erdőközélen egy-egy bagolyhuhogás, néha vadbölgés hallatszik az éjből. Ezek a természet zenéi a füleinek, melyek kiváltképp meg tudják nyugtatni az amúgy sem idegbajos juhászt. Szereti is ezt a végtelen szabadságot adó életformát. El sem tudná képzelni, hogy valahol négy fal között dolgozzon. Cserzett bőre az arcán, a kezén árukkodik a szabad ég alatt zajló életéről.

De nemcsak Józsi bácsi, hűséges kutyái is bírják ezt a szabad életet. Az ebeket mindig párosával tartja, így a negyvenegynehány év alatt tízhúsz ebet idomított magához, illetve az őrzésre. Azonban az összes kutyái közül messze kiténik az egyik mostani, mégpedig a Fickó. Rendőrségi szimatkutyákat megszégyenítő szagérzéssel és - ami talán meglepő egy kicsit - magas fokú intelligenciával rendelkezik. Az ezen tulajdonságok alapján szerzett információikból következteti ki, mit kell tennie,

vagy a gazdit milyen cselekvésre kell ösztönöznie. Magas intelligenciájából kifolyólag ez az eb tanúbizonyságot tett már logikusnak tűnő „gondolkodásról” is, melyen az öreg juhász már többször elámult. Egy idő után azonban megszokta, hogy neki ilyen okos kutyája van, szinte természetessé vált számára, sőt egyre inkább „ember számba” vette Fickót. Már a beidomításkor feltűnt ez az emberszerű „gondolkodás”. Sőt, úgy tűnt, Fickó a társát, a másik nyájőrző kutyust, Sáros is okítaná. Reggel a hodályból kijövő állatokat „katonás” rendben engedi ki úgy, hogy míg ő az egyik oldalon áll őrt a nyáj mellett, Sárosnak addig ugat, amíg nem megy át a másik oldalra, hogy ő ott felügyelje a juhok egyirányú mozgását.

- Ez a kutya önállóan dolgozik - állapítja meg olykor jólesően az öreg -, én ilyen egyenes oszlopban nem is gondoltam a birkák meneteltetésére, ez aztán a katonás! Még szerencse, hogy díszlépést nem veret velük.

Eközben Fickó az állatok mellett előre-hátra szaladgál, csahol, és ha Sáros a másik oldalon nem ezt teszi, akkor az állatsor vége felől átrohan hozzá és addig tologatja az orrával, amíg Sáros „rá nem jön”, hogy mit kell tennie, közben folyton „magyaráz” is neki.

Amikor kiérnek a legelőre, Fickó a juhok elé áll, Sáros „elküldi” hátra, hogy ott vigyázzon, nehogy megbomoljon a nyáj. A birkák megállnak, Fickó elindítja az „alakzatfelvételt”, azaz szinte szabályos köralakká formálja a legelésző nyáját, de a szeme Sároson is rajta van, ő is ugyanúgy tesz-e, ugyanazt csinálja-e, mint Fickó. Aztán amikor kialakul a rend, odavakkant Sárosnak, hogy ott maradjon és vigyázzon, ki ne törjön egyetlen birka sem. Maga pedig elégedetten odamegy az öreg juhászhoz, neki is vakkant néhányat:

- A parancs végrehajtva, alakzat kialakítva.

Ezután odakuporodik az öreg mellé, aki már készíti is a tarisznyát a reggelihez. Fickó szeme ott van az elemózsiás táskán, a világerő sem venné le róla. Józsi bá' előzetesbe' odadob neki egy darab kenyeret, mert az első falat a húségnek, a kutyának jár. Megdolgozott érte. De Sárosról sem feledkezik meg, aki egy kicsit később, sokkal bátortalanabbul közelít hozzájuk. Megszokta már, hogy ő a „másodhegedős” a csapatban, ezért mindig türelmesen megvárja, amíg Fickó megkapja az

őt megillető darabot, utána merészkedik közelebb. Talán elsőként el sem fogadná a falatot.

Reggeli után az öreg juhász jót húz a fűzfavesszővel bevont butykosból, majd odamegy mindkét állathoz, és egyszerre „kötelezően”, de szeretetből egyik-egyik kezével megsimogatja, megpaskolja őket. Mindkét eb elvárja ezt a kis „emberséget”, de Fickó szeme most is a nyájon van. Észre is veszi, hogy kezd tágulni az alakzat, növekszik a kör átmérője, azaz lazulnak a birkák. Észleli Sáros is - mert azért ő is oda-odatekint -, de még nem tartják szükségét a beavatkozásnak, illetve Sáros elvárja ilyenkor a gazdi parancsát. Fickó azonban a saját feje után cselekszik, ha szükségét látja, parancs nélkül is intézkedik.

Tíz óra tájékán a juhok már a kút felé kacsingatnak, kezdenek megszomjazni. A két kutyus figyelme felélénkül, de tudják, hogy a szomjúság a víz felé tereli a nyájat, ezért biztosak abban, hogy kitörésre nem kell számítaniuk. Nem is próbálnak terelgetni, a gazdi sem ad rá parancsot.

Egy óra múlva, amikor a juhok elteltek a vízzel, már hajlandóságot mutatnak az elkóborlásra. Tudja ezt Fickó is és jelez Sárosnak, hogy most már készenlétben kell lenniük. Eközben a nyáj magva a szomjoltás után elindul a kúttól, nagy igyekezet nincs bennük, sőt, némelyikük leheveredik és egy kicsit pihen. Fickó is félig fekszik még, de a fejét fenntartva ügyel. Sáros szintén fekszik, de ő a fejét a két első lábára ereszti, úgy nézeget a nyáj felé.

Bő másfél óra múlva a nap már szúrósan süt, a birkák szállingóznak a néhány fanyújtotta árnyékba, a kutyusok is árnyat keresnek, a gazdájukkal együtt egy szalmakazal oldalába fekszenek.

Így telik az idő, múlnak az órák, egy-egy juh néha feláll, legelészik egy kicsit. Ha valamelyik legelészés közben eltévedne és távolodni kezd a nyájától, Fickó vagy Sáros már ott van, tereli vissza.

Jön a delelés ideje, amikor sem állat, sem ember nem marad a talpán, a szieszta idejére kényelmesebb testhelyzetbe teszi magát.

Rekkenő a hőség, a Nap gőzerővel dolgozik. Annyira könnyűvé válik a levegő, szabad szemmel látni, ahogyan az alsó légrétegek felszállnak, kavarnak. Úgy tűnik, mintha törés lenne a levegőben, egy-egy magasabb

kóro derékban eltolódottnak látszik. Távolabbra tekintve a kórok fej-tetőre állva látszanak. A délibáb csalfa optikai játéka ez.

Három óra tájékán éledezeni kezd a nyáj, egyes állatok a kút felé indulnak. Fickó észleli elsőnek a mozdulást, bár még fekszik, a feje már jár. Néhány perc múlva két lábra ül, nyújtózik egy nagyot, végül négy lábra állva megrázza magát, megmozgatva így elgémberedett tagjait. Lassan elindul a birkák irányába, de kellő távolságot tart, nehogy az állatok megriadjanak a közelségétől. Közben az öreg juhász is észreveszi hű kutyája „szolgálatba” lépését, felül a szalmakazal tövében, kalapját hátraböki mutatójával, ami eddig a szemére volt tolva, hogy pihenését a fény ne zavarja. Legkésőbb - mint leglustább - Sáros vesz tudomást a mozgolódásról. Unottan ásít, majd ő is nyújtózik, végül négy lábra áll és elindul. Így a nyáj két „tűz” közé kerül, de mert az ebek elég távol vannak még tőlük, ez nem zavarja őket, vagy talán éppen hogy örülnek, mert így védve érzik magukat a két eb által.

Ilyen idő tájt dúsabb legelőre terelik a birkákat, hogy még tudjanak legelni a behajtás előtt. Józsi bá' még gondolkodik, várna egy negyedórát, de Fickó már megindította a folyamatot, miközben morog egy kicsit Sárossal, aki késlekedik a saját oldalának az indításával, de ért a „szóból”, már indítja is a szárnyat.

- A kutyafáját, hát ez a kutya egy őrmester! - dönög magában az öreg, de a bajsza alatt huncut mosoly fakad.

Néhány óra legelészés után Fickó vezérletével, Sáros asszisztálásával indulnak a juhok a hodály irányába, ahol abraolás és fejés után az éjszakai nyugalom következik az állatok számára.

Az öreg juhász nagyokat csibukolva figyeli az ebek felügyelte akciót, és büszke magában az ő két kutyájára, de főleg Fickóra, az intelligens ebre. Az intelligens Fickó őrmester híre néhány hét alatt szétterjedt a környéken. A juhászok „szájról szájra” adták tovább egymásnak az okos, katonás juhászkutyáról szóló történeteket, persze - ahogy az ilyenkor már lenni szokott - mindegyikük hozzátett egy-egy újabb anekdotát, így azon sem lehetne csodálkozni, ha a végén Fickót esetleg elő is léptették volna.

---

*A Barátok Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

---

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

---

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

---

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
